

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάσσεται ἀπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Παιδείας ἕως τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχοὺν εἰς τὴν ἑαύτων ἡμῶν ἐκπαίδευσιν καὶ ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Παιδαγωγικοῦ Κέντροντινουνιὸν, ἕως ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χαρμικώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΤΑΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΟΥΣΤΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ ἑκατὸν 50. Ἐξαμηνίος 28. Τριμηνίος 15.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Διέξοδος γράμμα διημι. 50.—
Ἀμερικανικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλικῆς καὶ ἑλληνικῆς ἂν γίνῃ τῶν ἑλλῶν ἑξατάκτων ἑσπέρια 10.
Ἐξαμηνίος καὶ Τριμηνίος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΑ 1878

ΙΑΡΥΘΗΣ—ΕΚΔΟΣΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην ἑορτήτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐπικρατῶν ἀριθ. 39, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 82ος

Ἐν Ἀθήναις, 20 Δεκεμβρίου 1924

Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 3

ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυθιστόρημα τοῦ Δοκτοῦ DAN RIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ἐπαίρνε μαζί του καὶ τὸν Γιώργο Καρδινιάκ, ποὺ ἔτσι εἶχε πιάσει φίλα μὲ τὸν Παῦλο, μικρότερό του δυὸ χρόνια σχεδόν. Μάλιστα ἀπ' τὴ φίλα κι' ἀπ' τὸ παράδειγμα τοῦ Γιώργου, εἶχε ἐπιδοθεῖ κι' ὁ Παῦλος στὴ γυμναστική.

Ὁ Πέτρος, ποὺ ἡ καταγωγή του ἦταν ἀπ' τὴν ἐπαρχία τοῦ Ντιζόν, σκέφτηκε ν' ἀνανεώσῃ εἰς παλιὰς οἰκογενειακὰς σχέσεις του, ποὺ εἶχαν κόψει ὅστερ' ἀπ' τὴς περιπέτειες τῆς παιδικῆς του ἡλικίας (1). Ἐναβρόθηκε λοιπὸν τὴν οἰκογένεια Ραμπλό, ποὺ ἄλλοτε τὴν εἶχε γνωρίσει ὁ πατέρας του, καὶ μετὰ τὸ γάμου του μὲ τὴν Μαργαρίτα, ἀγόρασε ἕνα ὄρατο χτηματάκι κοντὰ στὸ χωριὸ Πλουμπιέρ, λίγα χιλιόμετρα μακριὰ ἀπ' τὸ Ντιζόν.

Τὴν ἐποχὴ ποὺ ἐκηρύχθηκε ὁ πόλεμος τοῦ 1870, ἡ κυρία Βαλεντίνα Καρδινιάκ εἶχε μένει στὴ Χάβρη, μαζί μὲ τὸ Μοχίλαφ, τὸ μικρὸ Ρώσσο ποὺ εἶχε σώσει ὁ Πέτρος Μπερτινὸ στὴ Σεβαστούπολη. Ἡ Μαργαρίτα πῆγε νὰ καθῆσθαι μαζί της. Ἐκεῖ ἔχουσιν μαζί τὰ δάκρυά τους, δταν ἔμαθαν τὸ θάνατο τοῦ συνταγματάρχη Καρδινιάκ.

Τὴν εἰδηση ἔφερε ἕνα γράμμα, — γραμμένο βιαστικὰ ἀπ' τὸ Γιώργο, — μὰ τὸ γράμμα αὐτὸ ἦταν καὶ τὸ τελευταῖο ποὺ ἡ δυστυχισμένη μητέρα ἔλαβε ἀπ' τὸ γιό της, γιὰτὶ μετὰ τὰ γεγονότα ποὺ ἀκολούθησαν τῇ μάχῃ τοῦ Σαιν-Πριβά, τὰ ταχυδρομεῖα εἶχαν κοπῆ.

Ὁ Γιώργος, ἀφοῦ γλύττωσε

(1) «Βαπτιστικὸν Ναπολεόντορ».

ἀπ' τὴν κατὰστροφὴ τοῦ Μπαζέιγ, βρῆκε τὸν Πέτρο Μπερτινὸ κάτω ἀπ' τὰ τεῖχη τοῦ Σεδάν κι' οἱ δυὸ μαζί πολέμησαν νὰ περάσουν μὲσ' ἀπ' τὴν πρωσσικὴ γραμμὴ. Μὰ καθὼς ἐπιχειροῦσαν τὴ δύσκολη αὐτὴ δραπέτευση, ἔπεσαν ἀπάνω σὲ μιὰ ἐπιπιτὴ γερμανικὴ περιπολία. Ἀπάνω στὴν κατάδιωξη, κοιτάζοντας καθένας πῶς νὰ ξεφύγῃ, εἶχαν χωριστεῖ.

Ὁ Πέτρος κατάφερε νὰ βγῇ στὸ Βέλγιο. Ὑστερα γύρισε μόνος στὴ Γαλλία καὶ πρὶν πάη νὰ ζητήσῃ ὄπηρεσία ἀπ' τὴν «Κυβέρνηση τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης», πέρασε ἀπ' τὴ Χάβρη.

Ἄλλ' ἄλλοίμονο! δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ φέρῃ στὴ δυστυχισμένη μητέρα

τίποτ' ἄλλο ἔξω ἀπ' τὴν ἀμφιβολία, — τὴν ἀμφιβολία ποὺ κάποτε εἶναι πρὸ σκληρῆ κι' ἀπ' τὴ σκληρότερη βεβαίω-τητα.

Τὶ εἶχε ἀπογίνει τὸ παιδί της; Εἶχ' ἀιχμαλωτισθῆ; Εἶχε σκοτωθῆ; Ἡ εἶχε τουφεκισθῆ, ὅπως τόσοι ἄλλοι στὴ φοβερὴ αὐτὴ περίοδο; Ἐρωτήματα ποὺ ἦταν ἀρκετὰ νὰ κάνουν τὴ φτωχὴ Βαλεντίνα νὰ τρελλαθῆ ἀπ' τὴν ἀνησυχία.

Πρὶν φύγει, ὁ Πέτρος προσπάθησε νὰ πείσῃ τὴν κυρία Καρδινιάκ νὰ φύσῃ τὴ Χάβρη, ἔπου ἡ πρόσφατη ἀνάμνηση τῶν δυὸ χαμένων, τῆς μεγάλωνε κάθε στιγμῇ τὴ λύπη. Κι' ἔτσι ἡ μητέρα τοῦ Γιώργου, μαζί μὲ τὴ Μαργαρίτα καὶ τὸ μικρὸ Μοχίλαφ, ἦρθαν καὶ καθῆσαν στὴ μικρὴ βίλλα τοῦ Πέτρου, στὸ Πλουμπιέρ, μέσα σὲ μιὰ ὄραλα πράσινη τοπεθεσία.

Ὅσο γιὰ τὸν καινούργιο μας φίλο, τὸν Παῦλο, αὐτὸς βρισκόταν τώρα στὸ Ντιζόν, γιὰτὶ ὁ πατέρας του, εὐθὺς μετὰ τὴν κήρυξη τοῦ πολέμου, ζήτησε ὄπηρεσία κι' ἔφυγε. Καὶ μὴ θέλοντας ν' ἀφίση δί-χως ἐπίβλεψη τὸν ἀνυπόταχτο χαρακτήρα τοῦ γιού του, ὁ ἀρχίατρος τὸν εἶχ' ἐμπιστευθεῖ στὸν ἀδελφὸ του, ποὺ ἦταν καθηγητῆς στὸ λύκειο τοῦ Ντιζόν.

Ὅστε ὁ μικρὸς ἀφίσε τὴ μητέρα του μοναχῇ στὴν Τουραίνη κι' ἔμεινε τώρα στὸ Ντιζόν.

Εἶδατε λοιπὸν πῶς ὁ Γιώργος κι' ὁ Παῦλος ἦταν φίλοι. Κι' δταν ὁ δεύτερος ἀναγνώρισε στὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ τὸ πρόσωπο τοῦ Γιώργου, τὸ ἐπιφώνημά του ἦταν γεμάτο κατὰπληξη, ἀγωνία καὶ χαρά.

Κατὰπληξη — γιὰτὶ ξανάβρισκε τόσο ξαφνικὰ καὶ τόσο ἀναπάντεχα τὸν ἀξαφανισμένο

Ὁ καθηγητῆς ἀφίσε τὸ παιδί του νὰ πείσῃ... (Σελ. 10, στ. 6')

φίλο, που τον θεωρούσε χαμένο για πάντα.
 Αγωνία—γιατί τον κρατούσε πληγωμένο στα χέρια του.
 Και χαρά—γιατί ήξερε τώρα πως ζούσε και συλλογίζόταν την εδύχια που θα σκορπούσε αυτή η είδηση.
 Μάλιστα η τελευταία αυτή έντοπιση σκέπασε τις άλλες.
 —Α, σκέψου την εδύχια της μητέρας σου! φώναξε ο Παύλος. Κι' οι άλλοι, σκέψου πόσο θα χαρούσε!
 Και, καθώς η ημέρα αυτή το είχε δυναμώσει το χαρακτήρα ο νάταν δέκα χρόνια μεγαλύτερος, ο Παύλος σκέπτηκε αμείωτος πρακτικότερα παρ' όσο συνήθιζε.
 —Πού είσαι χτυπημένος, Γεώργιο μου; ρώτησε.
 —Στο πόδι, μου φαίνεται... Ίσως στη φτέρνα, εκεί που νομεί διαολωμένα! Ο Κουστουριέ στήριξε σιγά-σιγά το φίλο του στον τοίχο κι' έσκυψε να ιδεί.
 —Α, ναι! είπε. Είσαι χτυπημένος στη φτέρνα. Η σφαίρα τρύπησε το παπούτσι και τρέχει αίμα, ποτάμι... Α, τούτο ακούργουσι!
 Σηκώθηκε ζωννά και, ο να πηρε μίαν άποφαση, πρόσθεσε:
 —Περιμένε με ένα στιγμή.
 Και χάθηκε τρέχοντας στο δρόμο.
 Σε λίγο, γύρισε μ'ένα χειραμάχι γεμάτο άχυρο, που τ'έχε ξετυπώσει σε μίαν αυλή κι' είχε ζητήσει την άδεια να το πάρη.
 Βόηθησε το Γεώργιο, που άρχισε να του μπαίνει πυρετός, να καθήσει στο χειραμάχι, άφισε δίπλα του τα δυό τους όπλα και, τραβώντας από μπρός τ' άμαξάκι, διευθύνθηκε προς την όδον Σαρρού, δίχως να δίνη σημασία στις γυναίκες, που είχαν βγαί στις πόρτες τους μόλις έπαψαν οι τουφεκίες, και κλαίγανε καθώς έδλεπαν να περνώ η παράξενη αυτή συνοδεία: ένα παιδί να σέρνη άλλο παιδί πληγωμένο.
 Α, τι σκληρός που ήταν για τον Παύλο αυτός ο δρόμος ανάμεσα στις σκοτεινές γειτονιές, όπου κυκλοφορούσαν ακόμα στρατιώτες, υποχωρώντας όλοένα προς το δρόμο της Μπών. Και μακρυνά, μές στη νύχτα, το λυπητερό, το σπαραχτικό σάλπισμα «Υποχώρησις!» που ύφωνόταν μέσ στα σκοτάδι και περνοσε πάνω από την πόλη σαν ένας άτελειωτος θρήνος!
 Όταν ο Παύλος έφθασε, μαζί με το χειραμάχι του, μπροστά στην πόρτα του κ. Ραμπλό, κολυμπώσε στον ιδρώτα.
 Ακούμπησε προσεχτικά τα χέρια του άμαξιού στο χώμα και χτύπησε το κουδούνι. Του άνοιξαν παρυστός. Και μέσ' στο μισόφωτο της εισόδου, δυο θαμπές σκιές έτρεξαν άπάνω στο παιδί.
 Ήταν ο θεός Έρριχος, φιλόλογος

και δ κ. Ραμπλό, μεγαλόσωμος, σωστός Έρρακλής.
 —Α! φώναξε ο καθηγητής. Έπι τέλους! Δόξα σοι ο Θεός! Αυτός είναι! Δέ σκοτώθηκε!
 Και την ίδια στιγμή η άγωνία κι' η άπελπισία πουχε δοκιμάσει έλο τ' άπόγεμα, υποχώρησαν μονομιώς κι' άφισαν τόπο σ' ένα δικαιολογημένο θυμό. Δίχως να το θέλη, άπλωσε το χέρι του με όργη και φιλοδώρησε στο φίλο μας ένα πολδ σεβαστό μπάτσο.
 Μα ο μικρός, σβέλος ο ά γατούλα, τη γλύτωσε.—Θέσε μου! φώναξε μ' έλα του τα δυνατά. Φέρνω το Γεώργιο! Το Γεώργιο Καρδιανάκι... Είναι πληγωμένος!
 Τα λόγια αυτά έπασαν πάνω στους δυο άνθρώπους σαν ψυχρολουσία. «Εμειναν μιά στιγμή άμλλητοι, σαστισμένοι, ύστερα δρησαν έξω και σε πέντε λεπτά ο Γεώργιος είχε μεταφερθεί, μέσα στα γερά χέρια του κυρίου Ραμπλό, στο πρώτο πάτωμα κι' ήταν εξαπλωμένος σ' ένα μαλακό κρεβάτι.
 Όλη η οικογένεια ήταν μαζωμένη τριγύρο στον πληγωμένο. Οι μικρούδες Έρριέττα και Λουκία έκλαιγαν, κι' οι έρωτήσεις έπεφταν βροχή άπ' έλα τα στόματα. Μα ο καθηγητής μπήκε στη μέση.
 —Δέν είναι ώρα τώρα για έρωτήσεις, είπε. Τι μαζευθήκατε έλοι δώ μέσα; Στείλτε για το γιατρό. Βλέπετε ότι ο μικρός έχει άνατριχιάσει... Του μπαίνει πυρετός. Πηγαίνετε τώρα. Άργότερα ξανάρχεστε.
 Πραγματικά ο Γεώργιος έτρεμε ο να τον είχε διαπεράσει παγωνιά. Το βλέμμα του ήταν θαμπό κι' άπαντούσε σιγά κι' άσθενικά στις έρωτήσεις του καθηγητή και του κ. Ραμπλό.
 Ο καθηγητής έκοψε το παπούτσι και την μπότα του πληγωμένου. Σχημάτισε τη γνώμη πως η σφαίρα δέν είχε προχωρήσει βαθειά, ώστόσο η αιμορραγία εξακολουθούσε και μαζί με τον κ. Ραμπλό πολεμούσε να τη σταματήσει, όταν έφθασε ο γιατρός.
 Η εξέτασή του ήταν σύντομη.
 —Τίποτε σοβαρό, είπε. Το κόκκαλο είναι άθικτο. Το πεσί του παπουτσιού έκοψε τη δύναμη της σφαίρας. Άλλοιώς θα ήταν τραύμα πολδ σοβαρό... Ένώ τώρα είναι μιά πληγή, λιγάκι βαθειά, μα πολδ καθαρή. Θα έπουλωθη γρήγορα. Μέσα σ' ένα μήνα, ο μικρός θα είναι πάλι στο πόδι.
 Τόσο το καλύτερα, είπε ο Γεώργιος. Θα ξαναρχίσω.
 —Ήσυχα, μικρέ μου, είπε ο γιατρός. Έχουμε τώρα μίαν άλλη δουλειά. Να βγάλουμε την κακιά αυτή σφαίρα, που σε τσίμπησε.
 Ο Γεώργιος άνατριχιάσε.
 (Ακολουθεί)

Η ΚΑΤΣΙΚΑ ΤΟΥ ΚΥΡ-ΣΕΡΓΗ
 [Συνέχεια και τέλος, 2α σελ. 11]

Μά ξέχασε το παράθυρο άνοιχτό. Και μόλις γύρισε τη ράχη, η κατσικούλα πήδησε άπ' το παράθυρο!
 Όταν έφτασε στο βουνό, σκόρπισε γύρο της το θαυμασμό. Παρόμοιαν όμορφιά δέν είχαν ξαναδεί τα γέρινα έλατα. Την υποδέχτηκαν σά βασιλοπούλα. Οι καστιανές έγειραι ως τη χλόη, για να τη χαϊδέφουν με τα κλαριά τους. Τα χρυσά σπάρτα άνοιγαν στο διάδα της κι' εώδειαζαν όσο μπορούσαν. Όλο το βουνό πανηγύριζε...
 Μήτε παλούκι πιά, μήτε σκoinί, μήτε άλλο τίποτα που θα την εμπόδιζε να χοροπηδά, να βόσκη όπως της άρεσε... Κι' ήταν ένα χορτάρι εκεί άπάνω! Ψηλό ίσαμε τα κέρατά της... Και τί νόστιμο, λεπτό, δαντελλένιο, χλιών λογιών! Ήταν άλλο πράγμα αυτό το χορτάρι κι' άλλο το χορτάρι του κύρ-Σέργη.
 Η λευκή κατσικούλα,μισομεθυμένη, κυλιόταν μέσα στην πλούσια χλόη μαζί με τα πεσμένα φύλλα και τα κάστανα... Ύστερα, ξαφνικά, στεκόταν όρθη. Χόν! Ξεκινούσε τρεχάτη, με το κεφάλι μπρός, πότε σ' ένα ύψωμα, πότε σε μιά χαράδρα, ψηλά, χαμηλά, παντού. Θάλεγε κανείς πως δέκα καστικας του κύρ Σέργη βρισκόταν στο βουνό. Όπου και να γύριζες, την έδλεπες.
 Δέ φοβόταν τίποτα η Λευκούλα!
 Μιά στιγμή, καθώς στάθηκε στην άκρη ενός όψωματος, μ' ένα μάτσο χορτάρι στο στόμα, διέκρινε κάτω, χαμηλά μέσ' στον κάμπο, το σπιτάκι του κύρ-Σέργη με το φράχτη. Την έπιασαν τα γέλια:
 —Τι μικρούτσικο που είναι! είπε. Πως βάσταξα και μέσα;
 Κακομοιρούλα! Έπειδή βρισκόσου εκεί-ψηλά, θαρρούσε πως ήσουν μεγάλη σαν έλο τον κόσμο.
 Κοντολογίς, πέρασε μίαν όμορφη μέρα η κατσικούλα του κύρ-Σέργη. Ξαφνικά, το άγεράκι δρόσισε. Το βουνό πήρ' ένα χρώμα βιολετί. Βράδυσε...
 Τόσο γρήγορα! είπε η κατσικούλα. Και σταμάτησε ξαφνισμένη.
 Χαμηλά, οι κάμποι κρυδόνταν στην διμήλη. Ο φράχτης του κύρ-Σέργη είχε χαθεί κι' άπ' έλο το σπίτι δέ φαινόταν παρ'ά μόνο η σκεπή και λίγος καπνός. Άκουσε τα κουδουνάκια ενός κοπαδιού που γύριζε, και την έπιασε μιά λύπη... Ένα γεράκι την άγγιξε περνώντας με τη φτερούγα του. Άνατριχιάσε... Ύστερ' άκούστηκ' ένα συρτό ούρλιασμα στο βουνό:
 —Οδ! Οδ! Οδ!
 Θυμήθηκε το λύκο. Όλη τη μέρα

ή τρελλή τον είχε λησμονήσει. Την ίδια στιγμή άντήχησε ένα κέρας μακριά στο λιβάδι. Αυτό ήταν η τελευταία προσπάθεια του καλού κυρ-Σέργη.
 —Οδ! Οδ! Έκανε ο λύκος.
 —Γύρισε πίσω! Γύρισε πίσω! φώναζε το κέρας.
 Η Λευκούλα ένοιωσε πόθο να γυρίση. Μά, καθώς θυμήθηκε το παλούκι, το σκoinί, το φράχτη, συλλογίστηκε πως τώρα πιά δέ θα μπορούσε, και νάθελε, να περάση παρόμοια ζωή και πως ήταν προτιμότερο να μείνη.
 Το κέρας δέ φώναζε πιά...
 Η καστίκα άκουσε πίσω της να τρέχουν κάτι φύλλα. Γύρισε κι' είδε μέσ' στο σκοτάδι, δυο όλδισα αυτιά και δυο άστραφτερά μάτια...
 Ήταν ο λύκος!..
 * * *

Πελώριος, άσάλευτος, καθισμένος στα παινά του, στεκόταν εκεί, κοιτάζοντας τη λευκή κατσικούλα και γλεϊφοντας από τώρα τα χάλια του. Ήξερε πως θα την έτρωγε και δέ βιαζόταν. Μόνο, καθώς η Λευκούλα γύρισε, ο λύκος γέλασε μοχθηρά:
 —Χά, χά! η κατσικούλα του κύρ-Σέργη!
 Κι' έγλειψε τα χείλιτα του άλλη μιά φορά.
 Η Λευκούλα ένοιωσε πως ήταν χαμένη... Μιά στιγμή, θυμήθηκε την ιστορία της Άραπίτσας, που είχε παλέψει όλη τη νύχτα και την έφαγε ο λύκος το πρώτο, και σκέφθηκε πως θάταν προτιμότερο να σταθή να τη φάη άμέσως. Ύστερα άλλαξε γνώμη. Πήρε στάση άμυνας, χαμήλωσε το κεφάλι, με τα κέρατα εμπρός, ο να γενναία καστίκα του κύρ-Σέργη που ήταν... Όχι πως της πέρασε άπ' το νου πως θα σκότωνε το λύκο,—οι καστικας δέ σκότωνον το λύκο,—μα μόνο για να ιδή αν θα μπορούσε κι' αυτή να βαστήξει όσο κι' η Άραπίτσα...
 Τότε το άγριο ζώο προχώρησε και άμέσως τα κέρατα άρχισαν τη δουλειά τους.
 Α, τι γενναία κατσικούλα! Πάνω από δέκα φορές άνάγκασε το λύκο να κινή πίσω για να πάρη άναπνοή.Κι' όταν έβρισκε μιά στιγμή καιρό, η λαίμαργη έκοβε βιαστικά ένα ματσάκι άπ' το αγαπημένο της χορτάρι, και ξανάρχιζε το πάλεμα με στόμα γεμάτο. Η μάχη βαστήξε όλη τη νύχτα. Κάθε τόσο, η καστίκα του κύρ Σέργη έδλεπε τάστρα να χορεύουν στον ξάστερον ουρανό και συλλογίζόταν:
 —Αχ, ως βραστούσα ως την αυγή! Άς βραστούσα σαν την Άραπίτσα!..
 Ένα ένα, τ' άστρα έσβουσαν. Η Λευκούλα κεράτιζε πιδ συχνά, ο λύκος δάγκωνε πιδ βαθειά. Μιά χλωμή λάμψη φάνηκε στον δρίζοντα... Ένα βρα-

χνιασμένο πετεινάρι λάλησε κάπου στον κάμπο.
 —Έπι τέλους! είπε η καιμένη η κατσικούλα, που δέν περίμενε παρ'ά μόνο την αυγή για να πεθάνη. Και εξαπλώθηκε άποκαμωμένη χάρη, με το

χιονάτο της γουναρικό ξεσχισμένο και καταματωμένο.
 Τότε ο λύκος έπεσε άπάνω της και την έφαγε.
 (Alphonse Daudet).
 ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ
 [ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]
 Β.
ΤΟ ΣΠΙΤΑΚΙ ΤΟΥ ΣΚΥΛΟΥ
 Ένα πρωί που ο καιρός ήταν πολδ ωραίος, η Μαρίτσα πήγε με την Κατερίνα στο γέρο μαραγκό του χωριού, να του παραγγείλει ένα σπιτάκι για το σκύλο της. Ο μαραγκός της το είχε άποσχεθεί και μόλις ο καιρός δισοδρόθηκε, η μαμμά την άφησε να πάει.
 Κατέβηκαν έναν καταπράσινο δρόμο, ο δέρας μοσχολούσο, τα πουλιά κελαιδοούσαν στους φράχτες, ο κορδαλός κελαιδιώντας άνέβαινε ψηλά όλη τη μεριά που ήταν τα χωράφια, ο κορδαλός έχανε στο λεπίδι άπό τα μάτια, στον ουρανό και τόσο γρήγορα, που τον έχανε στο λεπίδι άπό τα μάτια.
 Μα η Μαρίτσα βιαζόταν τόσο πολδ να κάνει την παραγγελία της, που δέν σταματούσε πουθενά. Για την ώρα, όλη της η έννοια ήταν το σπιτάκι του σκύλου. Δέν άργησαν να φτάσουν στο κούρ-Αντώνη, του γέρον μαραγκού. Ο κούρ-Αντώνης δέν ήταν μόνο μαραγκός, αλλά κι' άραμπατζής. Πολλές φορές έκανε με το κάρρο του τους πιδ μακρινούς δρόμους. Η γυναίκα του, τη στιγμή εκείνη, περνούσε την αυλή με την ποδιά της γεμάτη ροκανίδια. Μόλις είδε τη Μαρίτσα, την καλημέρισε εδγενικά και φώναξε τον άντρα της: «Αντώνη» του είπε, «να το καλό κοριτσάκι, που έρχεται να σου μιλήσει για κείνο που έφερε». Και μπήκε στο σπίτι χαμογελώντας.
 Ο κούρ-Αντώνης βγήκε άπό το μαγαζί του, σοβαρός-σοβαρός. Τα κάτασπρα μαλλιά του φάνταζαν σαν άσήμι διαν ο ήλιος έπεφε πάνω τους.
 —Α! είπε κοιτάζοντας τη Μαρίτσα καλά «βλέπω μέσ' στα λακκάκια που έχουν τα μαγουλάκια σου, πως έχεις μεγάλη επιθυμία να σου φτιάξω ένα σπιτί για κάποιο φίλο σου που περιμένεις.
 —Μάλιστα! φώναξε η Μαρίτσα, «μάλιστα, κούρ-Αντώνη, αλλά δέν είναι άδύνη φίλος μου, γιατί δέν τον έχω ιδεί ως τώρα ποτέ. «Ουτ' έχω» άποκρίθηκε ο μαραγκός «έμαθα όμως πως έχει ένα πανωφόρι με μακρινές τρίχες για να ζεσταίνεται, και το πανωφόρι αυτό, λεί, είναι άπορο και καρεϊ». — «Είναι ένας σκύλος!» φώναξε η Μαρίτσα λυγωμένη στα γέλια. «Δέν έχει πανωφόρι, γιατί πανωφόρι είναι το πεσί του. — Μπορεί!» είπε ο μαραγκός. «Αμ' αν είναι έτσι, τότε δέν έχουμε άνάγκη να του κάνουμε και κρεμάστρα στην κάμαρά του για να κρεμάει τα ρούχα του διαν κηραίνει να κοιμηθεί. Τελος πάντων, πόσο μεγάλο θα το φτιάξουμε αυτό το σπιτάκι!»

Και ο κούρ-Αντώνης φόρεσε τα γυαλιά του και, βιάζοντας άπό την τόση του το μέτρο, στάθηκε μπροστά στη Μαρίτσα και περίμενε να του άπατηθή. Η Μαρίτσα τότε βρέθηκε σε δύσκολη θέση και κοίταξε καλά-καλά τη νταντά της, ο να την ρωτούσε...
 (Ακολουθεί)

ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ

Αγαπητοί μου,

Ν' αρθράκι του κ. Σταμ. Σταμ. στον «Ελεύθερο Τύπο» μου δίνει αφορμή να πω κι' εγώ μερικά πράγματα που ξέρω... Γιατί ο παλιός μας φίλος μιλάει για την αχαριστία που έδειξαν στη Διάπλασι — την προμάμμη όπως τη λέει, — οι περασμένες γενεές που διέπλανε. «Οχι βέβαια οι ιδιώτες, οι ανεπίσημοι, — αυτοί οι καιμένοι πάντα θυμούνται, ευγνωμονούν και το δείχνουν, — αλλά οι επίσημοι, οι μεγάλοι... Μισόν αιώνα, λέει, εργάζεται αυτό το περιοδικό να διαπλάττει ψυχές και πνεύματα, να μορφώνει χαρακτήρες, να δουλεύει για όλους. Κόσμος δλόκληρος μορφώθηκε από τη Διάπλασι. Υπήρξε η καλή πνευματική μητέρα, η μάμμη και η προμάμμη όλων μας. Μας έπρόσεξε, μας έδίδαξε, μας καθοδήγησε στα πρώτα βήματά μας απ' αυτήν βγήκαμε κάπως καλύτεροι στην Κοινωνία, γενήκαμε μεγάλοι άντρες, στρατηγοί, ύπουργοί, έφοπιστές, εκατομμυριοχαι, έυδοχοί, σοβαροί, οικόπεδοχοί, μεγαλέμποροι, πρωθυπουργοί... Κανείς δεν θυμήθηκε την πτωχή προμάμμη!

Αναλάβαμε υπηρεσίες, — εξακολουθεί ο κ. Σταμ. Σταμ., — δύναμη, έξουσια, διοικήσαμε το Κράτος, εκάμαμε θαύματα, σημεία και τέρατα. «Όλοι την ελημονήσαμε! Κι' αυτή δεν μας ζήτησε τίποτα ποτέ. Μαζεύει τις νέες γενεές και διαπλάττει, διαπλάττει, διαπλάττει!». Πέρασε στενοχώριες, δυσκολίες, εμπόδια, κινδύνους, σε στιγμή που έμεις περνούσαμε μεγάλοι και τρανοί, στεφανηφόροι και παντοδύναμοι. Τίποτα κανείς! Άλλο — παρατηρεί ο κ. Σταμ. Σταμ., — το Κράτος θα είχε στον προϋπολογισμό του ένα κοντύλι για το περιοδικό αυτό που εξυηρέτησε Πολιτεία και Πατρίδα. Έδω το Κράτος, μία φορά, — την εποχή του αποκλεισμού, — του αρνήθηκε λίγο χαρτί από τις αποθήκες που είχε επιτάξει, κι' έδωσε άφθονο σ' άλλους. Μά καλά να τάθη η προμάμμη! Γιατί, μισόν αιώνα τώρα, να διαπλάττει γενεές αντί να έμμεταλλεύεται κι' αυτή τα πάντα;..

Αυτά λέει στο αρθράκι του ο κ. Σταμ. Σταμ. Και πρώτα-πρώτα είν' αλήθεια δλ' αυτά που λέει. Κανέν' από τα παλιά Διαπλάσσοπouλα που απόκτησαν κατόπι μεγάλο πλούτο ή μεγάλη έξουσία, — νά, σαν τον κ. Ανδρέα Μιχαλάκου που είναι σήμερα Πρωθυπουργός, — κανένα δε θυμήθηκε τη Διάπλασι για να της κάμει μια γενναία δωρεά ή να της δώσει μια κρατική υποστήριξη. «Τίποτα, κανείς!» Κι' αδ-

το έχει κάθε δικαίωμα να το λέει σήμερα ο κ. Σταμ. Σταμ., γιατί είναι ίσως το μόνο ανάμεσα στα παλιά Διαπλάσσοπouλα, δσα «ανέλαβαν υπηρεσίες και δύναμη», που δεν έδειξε αυτή την αχαριστία στην «προμάμμη». Πραγματικά, ή Διάπλασις θα θυμάται πάντα μ' ευγνωμοσύνη πώς βταν ο κ. Σταμ. Σταμ. ήταν διοικητής ή νομάρχης στις Νέες Χώρες, έκαμε δτι μπόρεσε για να τη διαδώσει εκεί. «Ας το πω πιο καθαρά: αυτός έκαμε το χρέος του, ένα χρέος οικικό, λαρό, που κανένας σχεδόν απ' τους άλλους δεν σκέφτηκε ποτέ πώς το είχε και πώς έπρεπε, όταν μπορούσε, να το εξοφλήσει». Έτσι ή Διάπλασις, που δεν ζητεί ποτέ από κανένα τίποτα, έμεινε εξαρχής ως σήμερα αβοήθητη στον αγώνα της κι' απροστάτευτη μόνο με τα δικά της μέσα, μόνο με τις ίδιες της δυνάμεις. Και πάλαισε, και μόχθησε, κι' αγωνίστηκε ή φτωχή για να ζήσει, όπως εξακολουθεί να το κάνη...

Και για να ιδήτε ως που φτάνει ή αχαριστία κι' ή άσποργία του Κράτους προς το περιοδικό αυτό που έμάρφωσε ακόμα κι' εκείνους που το διοίκησαν και το διοικούν τα τελευταία αυτά χρόνια, — Πρωθυπουργοί, Υπουργοί, Τμηματάρχες, Σύμβουλοι και καθέξής, — αρκεί να σας διηγηθώ αυτό το ιστορικό: Το Υπουργείο της Παιδείας έχει ένα καλό πάντα κοντύλι για να υποστηρίξει τα παιδαγωγικά δημοσιεύματα. Κι' απ' αυτό μοίρασε και μοιράζει χιλιάδες σε εκδότες βιβλίων ή περιοδικών για δασκάλους και παιδιά. Μόνο για τη Διάπλασι δεν έδωσε ποτέ πεντάρα, ούτε για ένα τόμο, ούτε για ένα φύλλο! Τελευταία, το Εκπαιδευτικό Συμβούλιο έδωσε στους δασκάλους κατάλογο των βιβλίων και των περιοδικών που μπορούσαν να πάρουν για τις Σχολικές Βιβλιοθήκες. Μία δασκάλισσα, παλιά Διαπλάσσοπouλα, που ήταν στη συνεδρίαση, άπόρησε πολύ που δεν είδε στον κατάλογο και τη Διάπλασι. Και σηκώθηκε ή καιμένη και ρώτησε: «Γιατί να μην παίρνουμε και τόμους Διαπλάσεως, που είναι το καλύτερο περιοδικό για παιδιά;» Και τότε ένας από τους Συμβούλους, εκείνος που είχε συντάξει τον κατάλογο, παλιό Διαπλάσσοπouλα κι' αυτός, — βραβευμένο-μάλιστα, που ή εικόνα του, με ναυτικά, φιγουράρει σε κάποιο τόμο, — της άπακρίθηκε: «Μά ή Διάπλασις δε γράφεται στη Δημοτική!» Φανταστήτε!..

«Άλλ' αυτό δέν ήταν βέβαια παρά μια πρόφαση. Το Υπουργείο δεν αγοράζει και δε συσταίνει τόμους της Διαπλάσεως για τις Σχολικές Βιβλιοθήκες, όχι γιατί ή Διάπλασις δεν γράφεται στη γλώσσα που θέλει, — διάβολε! δεκα χρόνια τώρα, κι' οι πέτρες ξέρουν τη γλώσσα της Διαπλάσεως, — αλλά γιατί δεν

περισσεύουν χρήματα από τις απαιτήσεις των άλλων, των «φίλων», κι' εκείνων που πηγαίνουν έλοένα και ζητούν, ενώ, καθώς λέει κι' ο κ. Σταμ. Σταμ., ή Διάπλασις δεν έζητησε τίποτα ποτέ.

Κι' αυτό ακόμη για να γελάσετε: Μία φορά κι' έναν καιρό, — ο Θεόκλης ήταν πρωθυπουργός, — χρεώματjη κάποιος φοβρός και το Κράτος εδδόκησε να βγάλει ένα βοηθήμα για τη Διάπλαση από... χιλίες δραχμές έφραπαξ. Ο κ. Παπαδόπουλος πήγε να τις πάρη του είπαν δτι θα του τις έδιναν σε δυο δόσεις, από πεντακόσιες, και... να ξαναπάρη. Ξαναπήγε. Και πάλι ξαναπάρη. Και τόσες φορές αναγκάστηκε να ξαναπάρη, πότε στο Υπουργείο, πότε στο Λογιστήριο, πότε στο Ταμείο, και τόσον καιρό να χάση και τόσο αίμα να φτύνη, για να πάρη επιτέλους εκείνες τις πεντακόσιες φουροδραχμές, όπτε ο άνθρωπος έπροτίμησε να παραιτηθής δλωσεδίου από τη δεύτερη δόση.

Αυτή, παιδιά μου, ήταν ή πρώτη και ή μόνη φορά που το Έλληνικό Κράτος υποστήριξε, — κι' είδατε τι γωνάια και τι ώραία, — το μόνο περιοδικό που χρωστούσε να το υποστηρίξει ανέκαθεν και πάντα. Άλλά ή Διάπλασις δεν παραπονιέται. Όσο σιηρjζεται στην αγάπη σας, δεν έχει ανάγκη κανένα. Έπειτα, ποιος ξέρει ή γενεά που διαπλάττει σήμερα, ή δική σας γενεά, μπορεί — κι' είναι πολύ φυσικό, — να φανή ανώτερη απ' όλες τις περασμένες. Κι' αυτή άδριο θα βγάλει βέβαια πολιτικούς, στρατηγούς, ύπουργούς, πρωθυπουργούς και εκατομμυριοχους. Έ, ίσως αυτοί δε θα έχουν την «αχαριστία» των προχρτεσινών και χτεσινών... Κι' ίσως κάποιος απ' αυτούς τους άδριανούς, — κάποιος από σάς που διαβάσετε σήμερα αυτές τις γραμμές, — ίσως θα μνησθή, όταν έλθη εν τη βασιλεία του, και της προμάμμης...

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΕ COLOMBE ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ. (Συνέχεια)

Πώς έκαναν! τί κακοί άνθρωποι που ήταν κι' οι τρεις!..

Κι' όταν έμπαινε στη μέση ή Διευθύντρια να τους συμβιβάσει, την έβριζαν κι' αυτή κι' ήθελαν να την κακοποιήσουν.

Φαίνεται πως κάτι της ζήτησαν να κάμει, κάτι κακό, που αυτή δεν ήθελε. Το δυστυχημένο το κοριτσάκι φοβόταν και τους τρεις εκείνους χωρίς να ξέρει γιατί και να τώρα, βρισκόταν στα χέρια τους, στην έξουσία τους, χωρίς να έχει κανένα να την υπερασπιστή, να την προστατέψη... Στην ταβέρνα λοι-

πόν, τους άκουσε να μιλούν και κατάλαβε τι έλεγαν. Ίσως γι' αυτό το ίδιο πράγμα φιλονεικούσαν τότε και με τη μητέρα της... Την κυρίεψε φόβος και, καθώς είδε την πόρτα ανοιχτή, σηκώθηκε σιγά-σιγά κι' έφυγε χωρίς να τη νοιώσει κανένας.

Βρέθηκε στην αούή της ταβέρνας. Είδε ανοιχτή την πόρτα του στάβλου και μέσα ένα μικρό φως. Μπήκε και, άπάνω από τη φάνη που ήταν το άχυρο, είδ' ένα τετράγωνο φεγγίτη που του έλειπε το γυαλί. Με πολύν κόπο σκαρφάλωσε στη φάνη κι' έφτασε το φεγγίτη. Έσκυψε από και και είδε ένα δρομάκο μισοσκόνινο, δπου ήταν άναδιασμένα πολλά κάρρα άδειανά. Έβγαλε τα ποδαράκια της έξω από το φεγγίτη, κρεμάστηκε με τα χεράκια της και, προσεχτικά μ' άσπρητά, πήδησε και βρέθηκε άπάνω στο κάρρο που ήταν από κάτω της, χωρίς να χτυπήσει πουθενά. Από το κάρρο εύκολα πήδησε χάμο κι' άρχισε να τρέχη φοβισμένη, γιατί της φάνηκε σε νάκουσε πίσω της βήματα και φωνές ανθρώπων που την κυνηγούσαν.

Βγήκε από το δρομάκο εκείνο, μπήκε σ' άλλον, έπειτα σ' άλλον, και σε λίγο βρέθηκε πολύ μακριά από την ταβέρνα του κύρ Μιχάλη.

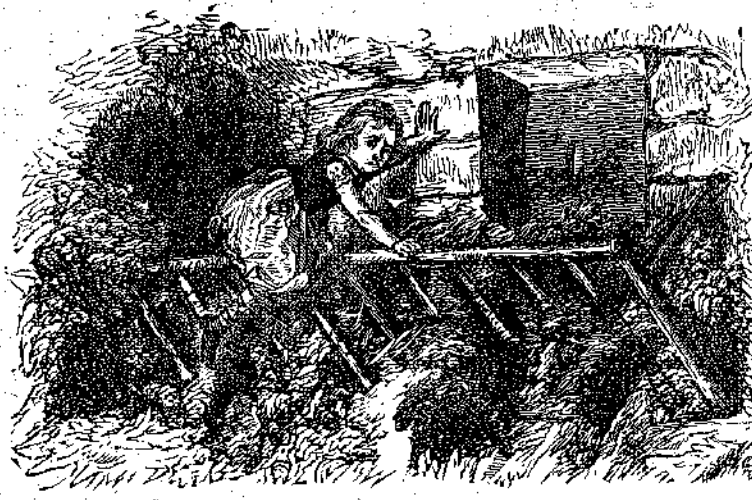
Όστόσο το σκοτάδι γινόταν πυκνότερο κι' ή Μαρίκα, κατακουρασμένη, με δυσκολία πιά μπορούσε να περπατή. Τα πόδια της έτρεμαν. Πολλές φορές έπεσε και πάλι σηκώθηκε. Άφου έτρεξε λιγ' ακόμα βήματα, σκόνταψε σε μία πέτρα κι' έπεσε. Πέφτοντας, χτύπησε το κεφάλι της σε μία κοντόχοντρη πέτρινη στήλη που ήταν κοντά στην πόρτα ενός μεγάλου σπιτιού και τόσο πόνεσε, ώστε άμέσως λιγοθύμησε.

Ένω λοιπόν ή δύστυχη Μαρίκα ήταν εκεί-χάμο αναίσθητη, οι τρεις σκoiνοβάτες, με την ιδέα πως είχε βγει από την μπροστινή πόρτα της ταβέρνας, έφαγχαν να την βρουν στην πλατεία και στους δρόμους που άρχιζαν απ' αυτή. Ο Γεροθώμας πάλι, άφου ήπιε μερικά εκατοσταράκια, άποχαιρέτησε τον κύρ Μιχάλη και ξεκίνησε για το σπίτι του. Έπειδή φυσούσε άέρας κι' έκανε κρύο

πολύ, ο γέρος σφύριζε για να ζεσταίνεται. Κι' άφου πέρασε δλη την πλατεία, χώθηκε στους δρομάκους που ήταν πίσω από την ταβέρνα.

Περπατώντας φθόριζε: «Τι σκοτάδι που είναι άπόψε! Πίσσα!.. Τούλάχιστο, αν ειχ' αναμμένο το τσιγάρο μου, θα μου έφεγγε λίγο! Μά που να τανάψω μ' αυτό τον άέρα! Πώ, πώ, σκοτάδι! Μωρέ, χαρά στο! Που να πατήση δε βλέπει κανείς. Άς πατώ στα τυφλά κι' δτι θέλει ο Θεός... Ά! τ' είναι τοδτο;»

Τούτο ήταν το σωματάκι της Μαρίκας. Ο Γεροθώμας σκόνταψε άπάνω του με τόση όρμη, που πήγε να πέσει. Καλά που κρατήθηκε, είδειμή, αν έπεφτε άπάνω στη Μαρίκα, ποιος ξέρει τι θα πάθαιναν, κι' αυτή κι' ο γέρος. Πρόφτασε όμως, άφησε μόνο το τιμπουκι του και το μπαστούνη του που κυλιστηκαν χάμο, και με τα χέρια έλεύθερα μπόρεσε να πιασθή απ' τη στήλη

«Η Μαρίκα σκαρφάλωσε στη φάνη...» (Σελ. 21, στ. 1α')

έκαλη και να σταθή. Τότε έσκυψε να ιδή τι ήταν.

«Κανένας μπόγος ρούχα θα είναι, φθόριζε, απλώνοντας τα χέρια για να βεβαιωθή. Ά, μπά! καλέ, αυτό έδω είναι ζωντανό... είναι παιδάκι!.. Μά αυτό το κρέα; Το τσαμένο! Άς το ξυπνώ, να του χαρίσω ένα μύλο. Φτωχό θάνατ...»

Χωρίς να το καταλάβει, ο Γεροθώμας είχε φτάσει στο σπίτι του, γιατί απέξω από την πόρτα του ίσια-ίσια ήταν πεσμένη ή Μαρίκα. Κοιτάζοντας καλύτερα, το κατάλαβε. Τότε άνοιξε την πόρτα, άναψε και μέσα ένα σπέρτο και, με τη λάμψη που έριξε στο δρόμο, μπόρεσε να ιδή τη Μαρίκα, που την έγνωρισε άμέσως.

«Μπά! έκαμε. Το κοριτσάκι που ήταν στοδ κύρ Μιχάλη. Πώς βρέθηκε έδω; Θάπεσε... και θα χτύπησε βέβαια. Ίδες αίματα!.. Άν μείνει έδω-έξω

δλη νύχτα, μ' αυτή την παγωνιά, δε θα ξημερωθεί το κακόμοιρο. Τι να κάμω τώρα; Να το άφισω έδω, δε γίνεται... Άς το πάρω στην κάμαρά μου να το ξελιγοθυμήσω και να το ζεστάνω, κι' έχει ο Θεός».

Σήκωσε τότε το μπαστούνη του και πήρε τη Μαρίκα στην άγκαλιά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ. Ο Γεροθώμας και ή Μαρίκα.

Την άνέβασε έτσι στην κάμαρά του, την έζαπλωσε στο άχυρένιο του στρώμα κι' άναψε το λύχνο για να ιδή σε ποιή κατάσταση βρισκόταν. Όταν έσκυψε και την είδε καλά στο φως, κούνησε το κεφάλι του και είπε:

«Το καϊμένο το μικράκι! Και τί όμορφο που είναι! Αυτό δά ξεη χρονών;

Ά, μπά, μπά! ξεη χρονών παιδί δεν είναι τόσο μικρούλακι. Εγώ ξέρω καλά τι ήλικία μπορεί να έχει ένα παιδί, γιατί είδα κέν και κέν άφότου πουλώ μύλους... Μά τώρα πως να το ξυπνώ;.. Δεν άκούει... τα χεράκια του είναι παγωμένα. Νανάψω φωτιά; Αυτό θα κάμω. Μου βρισκονται, δόξα σοι ο Θεός, λιγα ξύλα, που μου τάφισε ο Κουρέλης, φεδόντας απ' την κάμαρά του...

Κι' ο Γεροθώμας έτρεξε σε μία γωνιά να πάρει τα ξύλα που θυμήθηκε. Ήταν ξερά. Τρία δλάκερα χρόνια κοιμόνταν στη γωνιά εκείνη,

γιατί ποτέ ο Γεροθώμας δεν άναβε φωτιά. Τα πήρε λοιπόν, τάβαλε στο τζάκι, τανάψε με λιγα κομμάτια χαρτί και καρτόνη, — περισεύματα από τους μύλους του, — και σε λίγο τα ξύλα έτριξαν από χαρά, σε νάνοιωθαν πως θα χρησίμευαν για να σώσουν ένα φτωχό, παγωμένο κοριτσάκι... Υστερα ο Γεροθώμας πήρε τη Μαρίκα, κάθησε μπροστά στη φωτιά, την κάθησε στα γόνατά του κι' άρχισε να της τρίβει έλαφρά τα χεράκια και τα ποδαράκια. Και να, σε λίγο ή Μαρίκα ξύπνησε.

(Ακολουθεί)

Ρ Η Τ Α

37

Πρώτ' από των κάθε πόνο Κι' απ' τη θλίψη τη μεγάλη Που καθένας θα υποφέρει, Της Υπομονής το θρόνο Στην ψυχή μας έχει βάσει Του Πανάγαθου το χέρι

